

Sygn. akt VII Ka 226/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Paturalski

Sędziowie SSO Andrzej Żurawski

SSO Piotr Mądry (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Jolanta Jankowska,

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014r.

sprawy J. C. oskarżonego o przestępstwo z art. 158§1kk w zw. z art. 57a§1kk, art. 288§1kk w zw. z art. 57a§1kk i art. 217§1kk w zw. z art. 57a§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie XII Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Nidzicy z dnia 21 stycznia 2014 r. sygn. akt XII K 477/13

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 4 k.k., art. 70 §. 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec J. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem próby na okres 4 (czterech lat) oddając go w tym okresie czasu pod dozór kuratora sądowego,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego,

Sygn. akt VII Ka 226/14

UZASADNIENIE

J. C. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 29 lipca 2013 roku około godziny 20.40 w miejscowości R. gm. N. woj. (...) rzucając szklaną butelką z piwem w okolice lewego oczodołu pokrzywdzonego, a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. wziął udział w pobiciu Z. O. w ten sposób, że uderzał go pięściami po głowie, kopał w okolice lewego boku czym naraził pokrzywdzonego na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie z oczywiście błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk,

2. w dniu 29 lipca 2013 roku w miejscowości R. gm. N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. w obecności innych osób, kopiąc w lewe przednie drzwi i uderzając pięścią w przednią maskę dokonali zniszczenia mienia w samochodzie marki S. (...) o nr rej. (...) powodując straty w wysokości 700 zł, na szkodę Z. O., przy czym

czynu tego dopuścili się publicznie z oczywiście błędnego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Olsztynie XII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Nidzicy wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 roku, o sygn. akt XII K 477/13 uznał oskarżonego J. C. za winnego tego, że:

1. w dniu 29 lipca 2013 roku około godziny 20.40 w miejscowości R. gm. N. woj. (...), po uderzeniu przez J. C. szklaną butelką z piwem w okolice lewego oczodołu Z. O., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. wziął udział w pobiciu pokrzywdzonego w ten sposób, że uderzali go pięściami po głowie, kopali w okolice lewego boku narażając wymienionego na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. w dniu 29 lipca 2013 roku w miejscowości R. gm. N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. w obecności innych osób, dokonali uszkodzenia samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że kopali w lewe przednie drzwi pojazdu i uderzali pięścią w przednią maskę powodując straty w wysokości 700 złotych na szkodę Z. O., przy czym czynu tego dopuścili się publicznie z oczywiście błędnego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to z mocy tych przepisów skazał go i wymierzył karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawiania wolności,

3. w dniu 29 lipca 2013 roku w miejscowości R. gm. N. woj. (...) szarpiąc za ubranie oraz uderzając pięścią w klatkę piersiową i lewą część twarzy małoletniego K. O. naruszył jego nietykalność cielesną, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie z oczywiście błędnego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to z mocy tych przepisów skazał go i wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł solidarnie wobec oskarżonego środek karny, obowiązek naprawienia szkody w kwocie 700 złotych na rzecz pokrzywdzonego Z. O.,

6. na zasadzie art. 57a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zawiązką w kwocie 500 złotych na rzecz małoletniego pokrzywdzonego K. O. płatną do rąk przedstawiciela ustawowego Z. O.,

7. na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. C. wspólnie i w porozumieniu z P. C. wziął udział w pobiciu Z. O. oraz wspólnie i w porozumieniu dokonali zniszczenia mienia w postaci samochodu S. (...), podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wyprowadzić takich wniosków, co miało wpływ na treść wyroku,

2. naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 391 kpk przez ograniczenie przewodu sądowego z przesłuchania świadka M. O. jedynie do odczytania na rozprawie zeznań złożonych przez świadka w postępowaniu przygotowawczym podczas, gdy posiadał on wiedzę o zderzeniu z 29 lipca 2013 roku i mógł przyczynić się do wyjaśnienia istotnych wątpliwości co do jego przebiegu, co miało wpływ na treść wyroku,

3. naruszenie przepisów postępowania mianowicie art. 4 kpk przez niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego a konkretnie niedopuszczeniu dowodu z przesłuchania M. G., która miała według oskarżonego

P. C. informacje o zderzeniu oraz matki oskarżonego J. C., która także była na miejscu zderzenia, co miało wpływ na treść wyroku.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie powyższego wyroku do ponownego rozpoznania Sądowni Rejonowemu.

Nadto obrońca wniósł o dopuszczenie dowodu z historii choroby J. C. z (...) Zakładu (...) i (...) oraz zaświadczenia lekarskiego z Poradni (...) Zespołu (...) w N. na okoliczność obrażeń doznanych przez oskarżonego w wyniku zdarzenia z dnia 29 lipca 2013 roku, które załączył do akta sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie podniesionych w niej zarzutów nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów podniesionych przez autora apelacji, a dotyczących niewłaściwej oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd I instancji, stwierdzić należy, że nie sposób dopatrzeć się uchybień wskazanych przez skarżącego. Na wstępie należy podnieść, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w aspekcie okoliczności stanu faktycznego. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a wysunięte wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich dowodów w tym również do korzystnych dla oskarżonego, choć tych było stosunkowo niewiele. Natomiast analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten wykorzystał w toku rozprawy głównej wszystkie możliwości dowodowej weryfikacji zarówno tezy aktu oskarżenia, jak i obrony, oczywiście w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy, kwalifikacji prawnej przypisanego czynu i wymiaru kary. Wskazać także należy, iż jak wynika z protokołu rozprawy głównej bardzo wnikliwie prowadził dowody i dociekał prawdy, w sposób nie budzący zastrzeżeń przeprowadził też inne dowody, w tym z wyjaśnień oskarżonego i z zeznań świadków.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez autora apelacji, a dotyczących rozbieżności w treści zeznań świadków składanych w toku postępowania przygotowawczego i podczas rozprawy, Sąd I instancji słusznie zauważył, że zdarzenie miało charakter dynamiczny, co miało wpływ na zapamiętywanie przez wszystkich uczestników, jak i świadków kolejno występujących po sobie wydarzeń. Podkreślenia wymaga, że osoby te przemieszczały się i obserwowały różne momenty całego zajścia zapoczątkowanego na boisku, a zakończonych przez blokiem, w którym mieszkali pokrzywdzeni, o czym między innymi zeznają koledzy oskarżonego S. K. i M. O..

Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że ścierają się dwie odmienne wersje zdarzenia, jedna prezentowana przez oskarżonego i członków jego rodziny, a druga przez pokrzywdzonych i pozostałych świadków zdarzenia. Sąd I instancji słusznie jednak dał wiarę wersji przedstawionej przez pokrzywdzonych oraz świadków M. B., Z. B., A. O. i R. O. z uwagi na fakt, że zeznania te są wzajemnie zbieżne odnośnie zachowanie oskarżonych tamtego dnia. M. B. i Z. B. są osobami obcymi wobec oskarżonego, nadto sam oskarżony stwierdził, że nie pozostaje z nimi w konflikcie, a zatem trudno przyjąć, że złożyli nieobiektywne zeznania.

W świetle zeznań świadków małżonków B., którzy w okna swojego mieszkania wiedzieli jak oskarżony J. C. zadaje uderzenie nogą w samochód Z. O., stwierdzić trzeba, że zarzut skarżącego odnośnie nieprawidłowego, nie znajdującego potwierdzenia w materiale dowodowym wniosku przez Sąd I instancji należy uznać za niezasadny.

Zwrócić uwagę należy na to, że w toku postępowania merytorycznego Sąd pierwszej instancji miał bezpośredni kontakt z osobowymi źródłami dowodowymi, co niewątpliwie ułatwiało mu nabranie właściwego przekonania odnośnie waloru wiarygodności każdego z nich. Skoro ocena ta nie wykracza poza zasady logiki i doświadczenia życiowego uznać należy, iż w pełni ocena ta chroniona jest zasadą określoną w art. 7 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy oskarżonego odnośnie ograniczenia dowodu z przesłuchania świadka M. O. poprzez odczytanie na rozprawie protokołu z przesłuchania tego świadka z postępowania przygotowawczego, przypomnienia wymaga, że wypełniono przesłankę wynikającą z treści tego przepisu. Mianowicie, jak wynika z protokołu rozprawy oskarżony wyraził zgodę na odczytanie zeznań nieobecnych świadków.

Sąd I instancji odczytując zeznania tegoż świadka nie naruszył przepisów prawa procesowego, bowiem w niniejszej sprawie bezpośrednie przeprowadzenie tego dowodu nie jest niezbędne, gdyż dowód ten spełnia jednocześnie trzy niezbędne warunki:

- a) nie ma on zasadniczego znaczenia dla sprawy,
- b) nie pozostaje w zasadniczej sprzeczności z innymi dowodami,
- c) jest także wewnętrznie niesprzeczny.

Pierwszy z tych warunków można uznać za spełniony, gdy dowód nie ma zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu lub takiegoż wpływu na ustalenie istnienia lub nieistnienia okoliczności istotnych dla takiego rozstrzygnięcia. Odczytywane zeznania mogą wprawdzie pozostawać w sprzeczności z innymi dowodami, byle nie były to sprzeczności zasadnicze, a więc wyraźne i istotne, a dotyczące przy tym głównego przedmiotu oświadczenia, i stwarzające możliwość wyciągnięcia odmiennego wniosku, co do istnienia lub nieistnienia dowodzonej okoliczności, w takich wypadkach konieczne jest już ich wyjaśnienie w bezpośrednim przesłuchaniu. W istocie więc chodzić może tylko o zeznania potwierdzające już inne dowody, choćby zachodziły między nimi drobne różnice odnośnie do mało jednak i istotnych szczegółów.

Zeznania świadka M. O. nie są zasadniczo sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, bowiem świadek ten relacjonował przebieg zdarzenia przez niego zaobserwowany, a podkreślić należy, że nie widział on całego zajścia.

W ocenie sądu II instancji nietrafne są także zarzuty skarżącego odnośnie naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu, poprzez niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Jak zeznał P. C., M. G. była osobą, która przekazała mu informację o tym, że doszło do zdarzenia z udziałem jego syna J. C.. Nadto wskazał on, że sam nie widział aby M. G. obserwowała zdarzenie i nie było jej na podwórku. (k. 117v). Podkreślenia wymaga, iż strony na rozprawie przed Sądem Rejonowym nie wniosowały o przesłuchanie M. G. oraz matki oskarżonego w charakterze świadków.

Sąd Okręgowy niemniej jednak zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wykonanie orzeczonej wobec J. C. kary pozbawiania wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 lat i oddał go w tym okresie pod dozór kuratora. W ocenie Sądu wymierzanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby karą nadmiernie surową. Niewątpliwie występki zarzucany oskarżonemu ma charakter chuligański, bowiem sposób działania sprawcy – publicznie i błahego powodu (boisko do gry w piłkę nożną, godziny wieczorne) wskazują na rażące lekceważenie porządku prawnego przez oskarżonego. J. C. jest jednak sprawcą młodocianym albowiem w chwili popełniania czynu miał 19 lat, natomiast w chwili orzekania w I instancji miał zaledwie 20 lat. Zatem z uwagi na młody wiek sprawcy oraz fakt, że nie był on do tej pory karany, należało uznać że zachodzą szczególne okoliczności i zawiesił orzeczoną karę na okres 4 lat.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymał w mocy (art.437 § 2 kpk).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § kpk w zw. z art. 635 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.